

Streepjescode

Tekst en foto Feikje Breimer

De goudvisvijver is er nog en de herinneringen. Ik ben bij het ziekenhuis in Arnhem waar ik meer dan een halve eeuw geleden achter een glazen wand naar mijn kleine zusje mocht kijken. Ze was jarig en ze kreeg een prachtige roze plastic opblaasvis met een belletje erin. Van verrukking vormde haar mond een kleine cirkel, het was alsof ik naar een aquarium keek. Geen geluid, niet aanraken, maar wel het beeld.

Het ziekenhuis is sindsdien verbouwd, hele gebouwen zijn verdwenen en andere neergezet. Ik had niet verwacht dat die vijver er nog was. Een beetje ontredder sta ik in het water te turen. Gelukkig is dit niet het ziekenhuis waar mijn zusje uiteindelijk is overleden, het blijft wel het ziekenhuis waar ik haar alleen mocht zien maar niet aanraken. Ze had taaislijmziekte en ze kon geweldige bellen blazen met haar snotneus.

Er zijn dus ergere dingen, dat weet ik wel. Ik kom vandaag naar dit ziekenhuis om te beginnen met de behandeling tegen mijn bijengif-allergie. Sinds een paar maanden loop ik rond met een EpiPen voor het geval dat. De huisarts belde mij na het bloedonderzoek geschrokken op. "Die allergie kan dodelijk zijn!" waarschuwde hij.

Ziekenhuizen... Een week voor mijn afspraak krijg ik een mail dat ik een

afspraak heb, een bevestigingsmail van die afspraak had ik al. Twee dagen van tevoren krijg ik een sms dat ik een afspraak heb en of ik mij online maar alvast wil aanmelden. Daar heb ik mijn DigiD voor nodig, daar heb ik een wachtwoord voor nodig, voor dat wachtwoord heb ik een wachtwoord nodig om het terug te vinden, en dan krijg ik een sms met een code om een en ander te bevestigen. Uiteindelijk krijg ik een mail met het volgende bericht: *Dank u wel! U heeft zich zojuist online ingecheckt voor een afspraak. In de bijlage vindt u uw streepjescode. Neem de streepjescode mee naar het ziekenhuis. Dat kan op uw telefoon, maar u kunt de code ook printen.* En in dikke vette letters: **Let op: scan uw streepjescode in het ziekenhuis. Alleen dan weet uw zorgverlener dat u er bent.**

Nee, ik vergeet de afspraak niet. Door de vissenvijver ben ik even van mijn

apropos, maar ik herpak mij en loop met mijn mobiel en de voor de zekerheid toch maar geprinte streepjescode in de aanslag naar een streepjescode-zuil. De zuil geeft geen sjoerge. Dan maar naar de ontvangstbalie. "Oh, maar u komt voor allergologie, dan heeft u helemaal geen streepjescode nodig!" verkondigt de dame vanachter haar computerscherm. "U kunt gewoon naar de zesde verdieping!"

Het lukt, ik kom aan op de zesde verdieping. Er staat een bord met de tekst dat de wachtruimte linksaf in de gang is. Braaf ga ik in de wachtruimte zitten. Met een boek; wachtruimtes in ziekenhuizen zijn om in te wachten. Ik wacht twintig minuten, dan steekt een verpleegkundige haar hoofd om de deur. Wat bozig vraagt ze of ik het ben en noemt mijn naam. "Waarom heeft u zich niet aangemeld?" vraagt ze streng. Ik doe een poging om uit te leggen dat dat echt niet aan mij heeft gelegen. Woedend loopt ze naar het bord in de hal, komt terug en voor ik het weet heeft ze mij naar de behandelkamer gedirigeerd, ik moet met mijn rug naar haar toe zitten en pats! daar steekt ze al met een injectienaald in mijn arm.

Ik doe mijn ogen dicht en denk aan mijn zusje, die hier zolang verbleef precies in de periode dat ze leerde praten. Eenmaal thuis kon ze perfect het geluid van een stofzuiger imiteren en het geluid van huilende baby's. Dus ja, er zijn ergere dingen dan een allergie. ◆

Een wekelijkse injectie met bijengif als behandeling tegen allergie.